

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Lenky Matyášové ve věci žalobce: **P. V. D.,** zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 10 A 157/2014 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 6. 3. 2013 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále „prvostupňový orgán“) ze dne 15. 5. 2014, č. j. OAM-2899-44/PP-2013. Prvostupňový orgán rekapituloval, že stěžovatel pobýval na území ČR na základě různých povolení k pobytu od roku 2004. V roce 2009 mu byl zrušen trvalý pobyt a až do 6. 3. 2013 zde pobýval bez povolení k pobytu, pročež proti němu bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo následně zastaveno. Stěžovatel sice uváděl jako důvod žádosti o povolení k přechodnému pobytu soužití se svou družkou K. B., s níž údajně sdílel společnou domácnost, ale při pobytové kontrole a po vyžádané součinnosti s Městským úřadem Vyšší Brod bylo zjištěno, že v bydlišti stěžovatele bydlí pouze příslušníci vietnamské komunity, žádní Češi. Naopak K. B. bydlí i se svou dcerou, nezletilou K. B., u rodičů, což potvrdila i její matka, která uvedla, že má K.

B. momentálně vztah s nějakým bezdomovcem z V. I K. B. a stěžovatel potvrdili, že spolu nesdílejí společnou domácnost, ovšem stěžovatel platí na svou nezletilou dceru, narozenou dne X, 1500 Kč měsíčně. Jeho otcovství bylo na základě souhlasného prohlášení rodičů potvrzeno rodným listem ze dne 13. 3. 2013. Prvostupňový orgán vyhodnotil provedené důkazy a shledal, že stěžovatel začal poštovní poukázky s výživným posílat K. B. až od března 2013, tedy od doby, kdy podal žádost o přechodný pobyt. Stěžovatel doložil také několik fotografií s nezletilou dcerou, ovšem prvostupňový orgán nepřehlédl, že jsou na nich oba vždy ve stejném oblečení a některé jsou zcela totožné, z čehož je vidět, že byly pořízeny účelově. I do rodného listu nezletilé byl stěžovatel dopsán až dodatečně v březnu 2013. Prvostupňový orgán tedy shledal, že stěžovatel je sice na základě předloženého rodného listu otcem občana EU, se svou nezletilou dcerou ale nežije ve společné domácnosti, neboť ona žije fakticky se svými prarodiči. Stěžovatel tedy nesplňuje podmínky toho, aby mohl být pokládán za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze stěžovatelova chování vyplývají znaky účelovosti, když pobýval na území ČR několik let bez platného víza a na výživu nezletilé začal přispívat až po podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Prvostupňový orgán se zabýval i zásadou přiměřenosti a zohlednil stupeň stěžovatelovy integrace, délku pobytu na českém území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, avšak dospěl k závěru, že ani na základě těchto kritérií není oprávněn k udělení povolení k přechodnému pobytu.

Stěžovatel napadl uvedené rozhodnutí odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. j. MV-76753-3/SO/sen-2014, a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila. Komise posoudila naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b), respektive odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Připomněla, že k naplnění podmínek § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je vyžadováno, aby šlo o vztah trvalý, povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci spolu musejí žít ve společné domácnosti, což je i v souladu s požadavky judikatury Soudního dvora EU a čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Stěžovatelem předložené doklady a provedené dokazování ovšem prokázaly toliko posílání peněz stěžovatelem K. B. a občasné návštěvy, nikoli sdílení společného bydlení. Nezletilá bydlí s matkou a prarodiči, stěžovatel s ní nežije ve společné domácnosti, na její výživu přispívá podle doložených složenek od března 2013 a jeho otcovství bylo určeno až v době, kdy jí byl rok a půl. I některé stěžovatelovy neznalosti o životě nezletilé zpochybňují existenci faktické rodinné vazby.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní mimo jiné namítal, že žalovaná chybně posoudila stěžovatelův reálně existující vztah ke dvěma českým státním občankám. Navíc se dostatečně nezabývala přiměřeností svého rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 18. 3. 2015. Dospěl k závěru, že v daném případě nehrozí stěžovateli nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v možnosti porušení mezinárodních závazků České republiky plynoucích z článku 8 Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud připomněl, že vztah druha a družky je možno charakterizovat jako trvalé soužití tehdy, jestliže sdílejí společnou domácnost a sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Charakteristické pro tento druh soužití jsou úzké citové vazby. Aby mohl být stěžovatel považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela by být doložena existence vedení společné domácnosti. V daném případě však bylo šetřením i výslechy účastníků zjištěno, že stěžovatel nežije ve společné domácnosti s nezletilou, ta žije ve společné domácnosti pouze s matkou a se svými prarodiči na zcela jiné adrese než žije stěžovatel. Společná domácnost znamená mimo jiné trvalé bydlení na společné adrese a společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb. Jestliže stěžovatel předložil doklad o tom, že matce nezletilé zasílá pravidelně částku 1500 Kč, tak to nesvědčí o tom, že by stěžovatel vedl s matkou nezletilé společnou domácnost. Občasné návštěvy nelze považovat za sdílení společné domácnosti, proto není splněna podmínka ustanovení § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto nepřisvědčil stěžovatelově námitce, že by žalovaná při rozhodování postupovala přepjatě formalisticky, jestliže sdílení společné domácnosti prokázáno nebylo. Navíc rodný list nezletilé byl vydaný dne 13. 3. 2013, tedy 7 dnů poté, co si stěžovatel podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. Ani z Úmluvy o právech dítěte nelze dovodit stěžovatelovo právo na udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť tato úmluva mu nezakládá žádná práva, na kterých by mohl být napadeným rozhodnutím zkrácen. Pokud jde o právo nezletilé K. B. na zachování jejích rodinných svazků a péči rodičů, jeho realizace není podmíněna udělením povolení k přechodnému pobytu stěžovateli. Navíc stěžovatel existenci skutečných rodinných vazeb k nezletilé K. B. v řízení neprokázal, jestliže s ní nesdílí společnou domácnost, pouze ji občas navštěvuje a přispívá k rukám matky na její výživu. Negativní rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu stěžovateli nebrání v plnění rodičovských povinností. Ve vztahu k nezletilé svou vyživovací povinnost může plnit i ze své vlasti. Za nedůvodnou označil stěžovatelovu námitku, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o přechodný pobyt na území České republiky je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel jednak v řízení existenci skutečných rodinných a soukromých vazeb neprokázal a navíc přiměřenost negativního rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žadatele není v řízení o žádosti o přechodný pobyt kritériem, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé vždy přihlížet. Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců plyne, že posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do tří měsíců po vstupu na území, což však není stěžovatelův případ. Za nepřípadné označil krajský soud i stěžovatelovy odkazy na judikaturu Soudního dvora EU.

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, odkazující na kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel se cítí být rodinným příslušníkem občana EU, když má se svou partnerkou dceru, o kterou společně pečují, přičemž jak jeho partnerka, tak dcera jsou státními občany ČR. V době vedení správního řízení s nimi sice nežil ve společné domácnosti ve formálním smyslu, ovšem posouzení krajského soudu i správních orgánů bylo přepjatě formalistické. Stěžovatel se o svou dceru

řádně stará, přispívá na její výchovu a kdykoliv má on i partnerka volnou chvíli, jsou společně s dcerou. Partneři společně nežijí, neboť jsou v současné době ve složité finanční situaci, nicméně do budoucna plánují společné soužití. Aktuálně navíc situaci komplikuje skutečnost, že stěžovatel nemá povolen na území ČR legální pobyt, a tudíž ani nemůže řádně živit svou rodinu. Krajský soud měl vycházet z faktického vztahu, který stěžovatel s partnerkou a dcerou udržují, tedy nikoliv soustředit se na formální sdílení společné domácnosti, ale posuzovat materiální stránku případu. Tyto okolnosti byla partnerka stěžovatele připravena dosvědčit i v rámci soudního řízení, avšak soud její svědectví nepovažoval za nutné. V tomto ohledu je nutno označit i rozhodnutí soudu za nedostatečně odůvodněné, když vycházel z nedostatečných zjištění, v podstatě se spokojil se závěry správních orgánů, aniž by provedl vlastní kroky za účelem zjištění podstatných okolností, což se navíc v daném případě nabízelo, když K. B. byla jednání soudu přítomna.

Stěžovatel dále brojí proti porušení práva na spravedlivý proces a připomíná, že v situaci, kdy krajský soud zcela pomine ve správním řízení provedené důkazy i sdělení účastníka řízení k situaci, které jsou pro rozhodnutí ve věci zcela klíčové, a odmítne provedení důkazu, který může přispět k objasnění situace, je na místě strachovat se o zákonnost vydaného rozsudku, především pokud jde o povinnost soudu zdůvodnit své rozhodnutí. V situaci, kdy soud své závěry učiní zcela bez reflexe k provedeným důkazům, lze stěží mít za splněné požadavky spravedlivého procesu.

Závěrem stěžovatel poukázal na fakt, že v řízení před správními orgány nebyl prakticky vůbec řešen zásah, který bude vydání rozhodnutí o správním vyhoštění mít ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, což je rozporné s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány, stejně jako krajský soud, prakticky vůbec neprovedly posouzení požadované tímto ustanovením. Stěžovatel je ovšem přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu a krajský soud, který odmítl důvodnost takového posouzení, učinil svůj závěr v rozporu se zákonem.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Svou první námitkou brojí stěžovatel především proti tomu, že se krajský soud soustředil na formální sdílení společné domácnosti, namísto aby posuzoval „materiální

stránku jeho situace“. K tomu je třeba vyjít z požadavků zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování žalované. Stěžovatel požádal o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který v té době zněl: *„(1) Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.“* Rodinný příslušník občana EU byl definován v § 15a odst. 1, 3 a 4 téhož zákona, který zněl: *„(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
a) manžel,
b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.
(...)
(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.“

Mezi účastníky není sporu o tom, že na stěžovatele dopadaly pouze odst. 1 písmeno b) citovaného ustanovení z důvodu vztahu k dceři a jeho odst. 3 písm. b) z důvodu vztahu k její matce. V § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou obsaženy tři podmínky pro uznání za rodinného příslušníka občana EU: rodičovství k občanu EU mladšímu 21 let; plnění vyživovací povinnosti k tomuto občanovi; život ve společné domácnosti. Prvostupňový orgán a poté žalovaná nerozporovaly splnění prvých dvou podmínek, byť nepřehlédly, že stěžovatel uznal své otcovství k nezletilé K. B. až poté, co byla odhalena nelegálnost jeho pobytu na území ČR, a v téže době vůči ní začal plnit i vyživovací povinnost. Za nesplněnou ovšem označily podmínku života ve společné domácnosti. Tato podmínka je přitom nezbytná i ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož by muselo být prokázáno jednak, že má stěžovatel s matkou své dcery, K. B., „vztah obdobný vztahu rodinnému“, a jednak, že s ní žije ve společné domácnosti. Správní orgány obou stupňů ovšem přesvědčivě zjistily, že s matkou ani dcerou ve společné domácnosti nežije.

Nejvyššímu správnímu soudu není zjevné, co stěžovatel míní žitím ve společné domácnosti „ve formálním smyslu“ a v čem měl krajský soud více respektovat „materiální

stránku případu“. Jak bylo podrobně rekapitulováno výše, prvostupňový orgán celou řadou navzájem nerozporných důkazů zjistil, že stěžovatel „formálně“ ani „materiálně“ nežije ve společné domácnosti s nezletilou K. B., jejímž je podle rodného listu z 13. 3. 2013 otcem, ani s její matkou, a stěžovatel neuvedl ani v žalobě, ani nyní v kasační stížnosti žádné důkazy či tvrzení, jimiž by prokázal, že tato skutková zjištění byla chybná a že ve skutečnosti s matkou nezletilé K. B. ve společné domácnosti žije. Tato zákonem jasně stanovená podmínka tedy v jeho případě nebyla splněna a jeho odlišování „formální společné domácnosti“ a „materiální stránky případu“ či jeho poukazování na „materiální“ důvody, proč s oběma ženami nevede společnou domácnost a za jakých podmínek by ji vést mohl, na nesplnění této zákonné podmínky nic nemění. Krajský soud se také důkladně vypořádal s vnitrostátní i unijní judikaturou a právem EU dopadajícím na nyní posuzovanou situaci a vzhledem k tomu, že stěžovatel v tomto ohledu v kasační stížnosti žádné argumenty neuvádí, nemá zdejší soud k zevrubnému právnímu a skutkovému posouzení provedenému krajským soudem co dodat.

Stěžovatel zmiňuje jediný důkaz, který podle něj měl být proveden, a to byl důkaz provedený výslechem jeho partnerky před krajským soudem. Nelze ovšem přehlédnout, že takový důkazní návrh v žalobě vůbec nevznesl a navrhl jej až během ústního jednání, při němž krajský soud o tomto návrhu na doplnění dokazování rozhodl, a to tak, že jej zamítl, přičemž důvody tohoto rozhodnutí stručně vyložil, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 18. 3. 2015 (založen na č. l. 42 spisu krajského soudu). Za této situace zdejší soud nemůže shledat, že by byl výslech K. B. opomenutým důkazem ve smyslu požadavků vyjádřených dosud v judikatuře zdejšího soudu (viz například rozsudek ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108). Je sice pochybením, že krajský soud postupoval způsobem, který zdejšímu soudu znemožňuje posoudit oprávněnost důvodů, proč byl stěžovatelův návrh na doplnění dokazování výslechem svědkyně odmítnut, neboť tyto své důvody neuvedl ani v protokolu o jednání, ani následně v rozsudku. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost samotného rozsudku, neboť stěžovatel, který důvody odmítnutí znal, s nimi v kasační stížnosti nijak nepolemizuje a neuvádí, co nového mohl výslech K. B. přinést za situace, kdy byla vyslechnuta již ve správním řízení. Není tedy z jeho kasační stížnosti zjevné, jaké nové skutečnosti mohly být zjištěny opakováním výslechu, který již provedly předtím správní orgány.

Pokud pak stěžovatel brojí proti porušení práva na spravedlivý proces z důvodu nezohlednění důkazů provedených ve správním řízení a sdělení jeho samotného, není z této obecně formulované námitky nijak patrné, jaké konkrétní důkazy a jaká konkrétní vlastní tvrzení má na mysli, a jak mohly tyto blíže neupřesněné důkazy přispět k posouzení rozhodné otázky, tedy zda stěžovatel žil ve společné domácnosti s nezletilou K. B. a s její matkou K. B. Ani tato kasační námitka tedy nemůže být důvodná, a to pro svou nekonkrétnost.

Svou poslední námitkou pak stěžovatel brojí proti tomu, „*že v řízení před správními orgány nebyl prakticky vůbec řešen zásah, který bude vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění mít, ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.*“ Taková námitka se zcela míjí s předmětem posuzované věci, neboť krajský soud nepřezkoumával správní řízení o správním vyhoštění, nýbrž o žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst.

1 zákona o pobytu cizinců. Argumentace ohledně požadavku na odůvodnění rozhodnutí o „správním vyhoštění“ zde tedy vůbec nemá místo.

Závěrem stěžovatel brojí proti tomu, že správní orgány neposoudily souladnost svých rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je třeba korigovat názor krajského soudu, který uvedl, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem připomněl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, *„obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“* Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti povolení přechodného pobytu, byť méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno. Krajský soud tedy nemá pravdu, že je vyloučeno, leda by šlo o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podstatné ovšem je, že samy správní orgány, podle nepřesného názoru krajského soudu nadbytečně, toto posouzení přiměřenosti provedly. Prvostupňový orgán na straně 7 svého rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se zabýval rovněž zásadou přiměřenosti svého rozhodnutí ve vztahu ke stupni integrace stěžovatele, délce jeho pobytu na území ČR, jeho věku, zdravotnímu stavu a rodinným a ekonomickým poměrům, přičemž dospěl k závěru, že ani jedno z uvedených kritérií není důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Za situace, kdy stěžovatel neuváděl ve správním řízení žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by předmětné rozhodnutí bylo nepřiměřené z důvodu jiného kritéria, než je jeho zevrubně posouzená rodinná situace, a ani v kasační stížnosti nyní neuvádí, v čem konkrétně a ve vztahu k jaké své charakteristice vnímá napadená správní rozhodnutí jako nepřiměřená, nelze ani tuto poslední obecně formulovanou kasační námitku označit za důvodnou.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud jí náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu